

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Ambigufòbia?

Antropòlegs, filòsofs, psicòlegs i neuro-científics fa temps que rastregen les emocions bàsiques i universals per etiquetar-les. Enllà de les més senzilles com alegria, tristesa, por, ira, fàstic i sorpresa, la complexitat de la vida contemporània n'ha dissenyat altres últim model. Una d'elles és 'Ambigufòbia' o la sensació d'incomoditat al deixar coses obertes a la interpretació. L'escriptor ianqui David Foster Wallace va 'descobrir' la nova emoció dedins la seva novel·la 'La broma infinita' (Random House). A veure, ¿qui no ha experimentat ambigufòbia quan la companya o el company et diu 'd'acord, però ja en parlarem'? ¿Quan algú del qui depens deixa anar allò de 'no et preocupis'? Sempre que em diuen 'no et preocupis', em preocupo. Lluny del terreny domèstic i privat, als estats democràtics, l'ambigufòbia impera més apedaçada que l'Arlequí servidor de dos amos. ¿Què hi ha de més interpretable que una llei natural o jurídica? D'això viuen advocats i procuradors (a l'infern de dos en dos, deia l'avi Galleguet). En aquests frenètics dies de maig, l'ambigufòbia campa esquizoide entre el Torra i el Rajoy, l'Iglesias i la Montero, la Meghan i el Harry. ¿Serà que viure segons dicta la llei suposa conviure al dictat de la incomoditat de la interpretació? Això o la dictadura. El pensament únic o el lliure-pensament. Ambigu-addicció o ambigufòbia.